

РЕШЕНИЕ

№ 320

гр. София, 21 септември 2023 г.

Върховният касационен съд на Република България, I НО, в публично заседание на двадесет и седми март през две хиляди и двадесет и трета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: МИНА ТОПУЗОВА

ЧЛЕНОВЕ: СПАС ИВАНЧЕВ

ДЕНИЦА ВЪЛКОВА

при секретар Марияна Петрова, при становището на прокурора Антоанета Близнакова, изслуша докладваното от съдия Спас Иванчев наказателно дело № 180 по описа за 2023 г.

Производството по реда на чл.346 т.1 от НПК е образувано по подадена касационна жалба от подсъдимия С. Д. Б. чрез защитата му срещу въззивно решение № 381 /08.12.2022г. по ВНОХД № 701 /2022г. на Софийски апелативен съд, н. о., 3 – ти състав.

С атакуваното решение е потвърдена първоинстанционната присъда № 32/24.02.2022г. по НОХД № 1741/2021г. на Софийски градски съд, н. о. , 21 – ви състав. С нея касаторът е осъден за деяние по чл.302, т.1, вр. чл. 301, 2, вр. ал. 1 от НК на една година лишаване от свобода и глоба в размер на две хиляди лева. Изтърпяването на наказанието е отложено под условие по реда на чл. 66, ал. 1 от НК за срок от 3 години, считано от лизане в сила на присъдата.

Подсъдимият е лишен по реда на чл.37, ал.1 , т.6 и т. 7 от НК от право да заема полицейска длъжност и да упражнява професията на полицейски служител. По реда на чл.307а от НК подсъдимият Б. е осъден да заплати равностойността на предмета на престъплението в размер на 850 лева.

Първостепенният съд се е произнесъл по разноските.

Касаторът е останал недоволен от така постановеното решение, като в жалбата си, подадена чрез защитата, се е позовал на касационните основания по чл.348, ал.1, т.1 и т. 2 от НПК.

Твърди нарушение на закона, тъй като подсъдимият не можел да бъде субект на деяние по чл.302, с. 1 от НК. Твърдяното „оправяне“ на административния акт не можело да се извърши чрез невръчване на призовката в рамките на административнонаказателното производство.

Нямало подкуп, тъй като длъжностното лице, в случая касаторът, не можел да извърши исканото от даващия дар или друга имотна облага.

Защитникът твърди, че субект на престъплението подкуп не може да бъде това длъжностно лице, което макар и да получава дар или друга имотна облага, която не му се следва, щом като той не изпълнява служба и не може да изпълни или не изпълни такива действия по служба, каквито се искат от него от даващия подкупа. Можело да се търси квалификация по друг състав от НК, например по чл.283 от НК, но не и по чл.301 и сл. от НК.

Според защитата, съдът бил задължен да обсъди, при хипотетично приемане, че подсъдимият е нарушил задълженията си, като не е връчил призовка на св. Л. срещу

възнаграждение, поведението на подсъдимия във връзка с всички възможни състави на длъжностни престъпления.

Защитата развива и доводи относно показанията на св. Л., които според него следвало изначално да бъдат отхвърлени поради липса в тях на разумно и логично обяснение защо е трябвало да бъдат дадени пари на подсъдимия. Изразява недоволство от доказателствения анализ, като според защитата не били обсъдени противоречията между обясненията на подсъдимия и свидетелските показания, като не можело да бъде проследено вътрешното убеждение на решаващия съд. В заключение твърди, че са налични пренебрегнати и превратно ценени доказателства, от които съдът е извел неверни и необосновани констатации относно фактите от предмета на доказване.

Иска оправдаване на дееца или отмяна на решението и връщане на делото за ново разглеждане.

Прокурорът от ВКП в съдебното заседание твърди, че касационната жалба не е основателна, а атакуваният съдебен акт не страдал от приписваните му процесуални пороци. Показанията на св. Л. са били подложени на детайлен анализ, като те са били последователни и се подкрепяли от веществените доказателства и доказателствени средства.

Счита, че обвинението било доказано по несъмнен начин. Било установено, че подсъдимият е получил предмета на престъплението, за да не връчи призовка на далия престацията. Счита, че няма основание за каквато и да било преквалификация на деянието.

Посочва, че всички доказателства са били обсъдени в съответствие с изискванията на чл.229, ал.2 от НПК, липсва превратно интерпретиране и или игнориране на част от тях.

По отношение на възраженията в пункт първи на касационната жалба прокурорът отбелязва, че те са получили своя отговор още с въззивното решение, където също са били поставени.

Моли да се потвърди атакуваното решение.

Подсъдимият, редовно призован, се явява лично и се представлява от защитник, който поддържа касационната жалба. Повтаря изложените там доводи, като се спира на показанията на св. Л.. Интерпретацията на защитата е, че липсва съставомерно действие на подсъдимия във връзка с претендираното „поправяне на акта“.

Подсъдимият в лична защита дава разяснения на действията си, като посочва, че обвинението се е фокусирало накрая в разследването в невръчване на призовка, към която подсъдимият нямал служебно отношение.

При последната си дума подс. Б. моли да бъде оневинен.

Върховният касационен съд, I-во наказателно отделение, след като обсъди доводите на страните и извърши проверка в пределите на чл.347, ал.1 от НПК, установи следното:

С първоинстанционна присъда № 32/24.02.2022г. по НОХД № 1741/2021г. на Софийски градски съд, н. о. , 21 – ви състав, подсъдимият Б. е признат за виновен в извършване на деяние по чл. 302, т.1, вр. чл. 301, 2, вр. ал. 1 от НК и му е наложено наказание на една година лишаване от свобода и глоба в размер на две хиляди лева.

Постановено е наказанието да се изтърпява при условията на чл.66, ал.1 от НК, като е определен изпитателен срок в размер на 3 години, считано от момента на влизане в сила на присъдата.

Подсъдимият е лишен по реда на чл.37, ал.1 , т.6 и т. 7 от НК от право да заема полицейска длъжност и да упражнява професията на полицейски служител.

По реда на чл.307а от НК подсъдимият Б. е осъден да заплати равностойността на предмета на престъплението в размер на 850 лева.

Първостепенният съд се е произнесъл по разностите.

По жалба на подсъдимия с въззивно решение № 381 /08.12.2022г по ВНОХД № 701 /2022г. на Софийски апелативен съд, н. о. , 3 – ги състав, първоинстанционната присъда е потвърдена изцяло.

Подадената касационна жалба е подадена в срок и е допустима. Касационният състав, след като се запозна с нея и изтъкнатите съображения и доводи, намери, че тя е неоснователна.

По време на проведеното съдебно дирене и пред двете съдебни инстанции по същество не са допуснати претендираните процесуални нарушения, като възраженията на касатора засягат предимно доказателствения анализ. Фактите по делото обаче са установени по надлежния процесуален начин и оспорването на анализа на доказателствата има силата на възражение по обосноваването на съдебния акт, не съставляващо касационно основание, както отбелязва впрочем и прокурора. Разбира се, има твърдени за превратен анализ, за игнориране на доказателства, с които да се затвърди тезата, че подсъдимият не е имал възможност да реализира успешна защита по тези причини и да се стигне до възприемане на допуснатото нарушение на процесуалните правила, което да е съществено по тази причина.

Съдът не намери обаче такова превратно тълкуване на доказателства или игнориране на което и да е от събраните. Фактите по делото са установени по безспорен начин, като длъжностното качество на подсъдимия е неоспоримо установено. Законово установено е и задължението като орган на МВР да извършва призоваване на страните по съответните производства – наказателни или административно-наказателни. Това обстоятелство по надлежен, задълбочен и прецизен анализ е изследвано от първостепенния съд и поради правилността на неговите доводи е възприето от въззивната инстанция, възприема се и от настоящата. Получаването на недължимата сума от св. Л. е установено по категоричен и неоспорим начин. Дадените обяснения в тази връзка са непоследователни и нелогични, макар защитата да отправя такъв упрек по отношение на показанията на св. Л.. По делото е установено по безспорен начин, че подсъдимият е имал единствено възможност, без значение дали му е конкретно вменено като лично задължение или не, да връчи или не връчи призовката. Впрочем, законодателят е обхванал всички възможни хипотези на действие или бездействие от страна на длъжностното лице, като законовата цел е твърде ясна – длъжностните лица имат законова забрана да получават дар или облага във връзка с което и да е действие или бездействие. Смисълът на невръчването на призовка в рамките на воденото административно-наказателно производство е изяснен, не съществува никакво логическо противоречие или превратно тълкуване. В рамките на административния процес при налагане на наказанието се прилага давност като основание за прекратяване на провежданото производство, съответно деецът не се наказва. С отлагане на уведомяването, без значение , на кой етап от производството, изтича срок, който приближава до времевия момент на прилагане на давността. Това е достатъчно основание за заинтересованост на наказаните или предстоящи да бъдат наказани лица, като подсъдимият се е възползвал от тази възможност в свой личен и неправомерен интерес - да получи дар, който не му се следва по никакъв начин.

Няма правно значение дали дадените разяснения от подс. Б. във връзка с административно-наказателното производство са изпълними от него или от трето лице, а и в рамките на обстоятелствената част на обвинителния акт такива обвинителни твърдения липсват. Във всички случаи обаче не може да се дискутира като основателно предложението на защитата да бъде търсена правна квалификация, която да отчете невъзможността на дееца лично и цялостно да се разпорежи с провеждането

на административно- наказателното производство. Дори и при наличието, чисто хипотетично, на трето лице, не може да се интерпретира деяние по чл.304б от НК например. Това е така поради възможността и реално осъществимото лично действие на подсъдимия. Достатъчното обстоятелство е, че предложението съдържа обещание и за собствено на подс. Б. лично действие – връчване или невръчване на призовката. Показанията на св. Лазаров не страдат от приписваната им колебливост и нелогичност, те са правдоподобни и в рамките на съобщеното му от подсъдимия. Свидетелят не е имал инициативата за даването на дар, той му е бил поискан от подсъдимия, неговото свидетелство е последователно, логично и неподвластно на влошени лични взаимоотношения. Основателно неговите показания са кредитирани, а те се потвърждават и от всички останали събрани по делото доказателства, включително и от събраните веществени такива, проверени и по експертен път.

В заключение касационният състав счете, че не е допуснато нарушение на закона, тъй като подсъдимият е годен субект на наказателното правоотношение по смисъла на чл.301 и сл. от НК, деянието е умишлено извършено, престъплението се явява довършено и деецът следва да понесе предвидената наказателна отговорност.

При оценката на доказателствената съвкупност, както се посочи вече, не е допуснато претендираното процесуално нарушение.

Наказанието, независимо от липсата на надлежна касационна жалба, се прецени като достатъчно снизходително определено, за да е необходима корективна намеса-

Предвид на тези обстоятелства атакуваното въззивно решение като правилно и законосъобразно следва да бъде изцяло потвърдено.

С оглед на това и на основание чл.354, ал.1, т.1 от НПК, Върховният касационен съд, първо наказателно отделение

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ в сила въззивно решение № 381/08.12.2022 г. по ВНОХД № 701 /2022 г. на Софийски апелативен съд, н. о. , 3-ти състав.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател:

Членове: 1.

2.